

Začíná to skoro jako anekdota. Potkají se dva... kteří odešli ze země, kde se nedalo žít, a hledají místo, kde by se žít dalo. Čas čekání (na pas? na odsunutí jinam? na změnu poměrů doma?) vyplňují dva muži rozhovorem na pokračování, baví se o tématech, která je pálí, která visí ve vzduchu. Jejich rozhovor skončí stejně neplánovaně, jako začal. Prostě proto, že se připozdilo nebo musejí opustit svoje dočasné útočiště. K žádnému podstatnému závěru svou debatou ani nedojdou. Možná to bude chvílemi dokonce vypadat jako náhodný výsek nekonečného dialogu, který vede každý sám se sebou, ve své hlavě. Ale přesto je důležité, že leccos bylo vysloveno.

Inscenace Jana Borny a Miroslava Hanuše [Hovory na útěku](#), která bude poprvé uvedena v sobotu 3. 12., představuje novou podobu kabaretní linie Divadla v Dlouhé. Rovina hudební a rovina činoherní jsou tentokrát zcela oddělené. Civilní dialogy dvou mužů (M. Hanuš a M. Kopečný) tvoří intelektuální rovinu inscenace, v ostrém protikladu k ní stojí dosti brutální rovina hudební – **songy Tiger Lillies** v podání herců Divadla v Dlouhé za doprovodu profesionálních hudebníků. Brilantní hudební provedení, bizarní hlasový projev, stylizované kostýmy a masky... to vše přispívá k vysoce estetizovanému pojetí kabaretního světa inscenace.

„Není tu žádný kabaretiér, jsou to dva souběžné, neprolínající se světy,“ říká Miroslav Hanuš a pokračuje: „*Hovory na útěku* nejsou hra, ale debata, quasi dialog typu starověkých filozofických disputací. Brecht je nedopsal, ani nepřipravil k vydání, je to torzo. Ale torzo brilantní, které má skvělý jazyk i myšlenky a nesporné literární kvality. Témat je tu řada, dobové souvislosti týkající se 2. světové války jsme upozadili, takže nakonec je to mň o emigraci a víc o současnou situaci ve světě, která nám připomíná vykloubenou situaci před válkou.“ Jan Borna k tématu dodává: „Jsme vlastně národ emigrantů, od roku 1620 čekali mnozí Češi v táborech a prosili, aby je někam vzali. Moje babička utíkala před Němci, táta před Husákem. Byly to statisíce. A dnes se tváříme, že se nás situace ve světě netýká. Přitom naše dějiny jsou dějinami ekonomických utečenců, většina z nich utíkala prostě za lepším. Máme pocit, že se kolem nás dějí strašné věci a že bychom na to téma měli začít přemýšlet.“ „Nelze dát odpověď, ani řešení, ale ti druzí jsou také lidé. To je jediné, co víme. Diváci by měli odcházet s otázkami, ne s odpověďmi,“ doplňuje Miroslav Hanuš.

Bertolt Brecht [Hovory na útěku](#)

Konec světa nebude, něco se posralo.

Překlad Rudolf Vápeník **Inscenační úprava** Miroslav Hanuš a Kateřina Šavlíková **Režie** Miroslav Hanuš a Jan Borna **Dramaturgie** Kateřina Šavlíková **Hudba** Martyn Jacques a Misery Guts Music Ltd., Londýn a Milan Potoček **Texty songů** Miroslav Hanuš **Hudební nastudování a aranžmá** Milan Potoček **Scéna** Jaroslav Milfajt **Kostýmy a masky** Hana Fischerová **Light design** Filip Wiesner **Choreografie** Jana Hanušová **Pěvecké vedení** Petra Kohoutová

Dva muži Miroslav Hanuš / Wintr, Miloš Kopečný / Oto

Kabaretní umělci Eva Hacurová / Velká žena, Magdalena Zimová / Malá žena, Veronika Lazorčáková / Světlovlasá žena, Martin Matejka / Muž bez vlasů, Jan Meduna / Muž s vlasy

Orchestřík Milan Potoček / piano, klarinet, Jan Buble / kontrabas, Slávek Brabec nebo František Tomášek / akordeon, Tomáš Makovský / bicí

Premiéry 3. a 5. prosince 2016

Hraje se v komorní úpravě s diváky na jevišti

Všecka tráva už je spasena

Ano, moji milí, všecka tráva už je spasena

A na kontinentech se proslýchá, že život už není

Hoden toho, abychom jej žili.

Rasy jsou staré, nic už se od nich nedá očekávat

Planeta se točí a točí a je ohryzaná

Všemu je konec, nějakou dobu se o tom ještě bude klábosit.

Jsme pouze pozdní pokoleníčko očitých svědků

A této epoše se bude říkat:

Gumová.

(Bertolt Brecht)

